

Un monumer

"Les cartes d'Oriol Bohigas a l'Avui són un monument, un monument a Oriol Bohigas. Tenen el toc magistral de l'encíclica. Bohigas té el do de solucionar-ho tot *urbi et orbe*, amb l'elegància implícita de no reclamar-ne cap protagonisme."

CARME PUERTOLAS

Macià Alavedra.

Dilluns, 8. Per un instant, Miquel Roca i Macià Alavedra ha semblat com si volguessin refer una escena dels films d'Oliver i Hardy, amb motiu de la comèdia pressupostària. Roca diu que no queden obstacles en la negociació de CiU i PSOE sobre els pressupostos del 1995; Alavedra respon des de l'escenari del "suquet" de cada estiu –un sopar més passat de rosca que les pel·lícules de Nadiuska– que encara queden obstacles. L'endemà, Roca diu que no hi ha cap obstacle; Alavedra manifesta que en queda més d'un. I no acabarà així, encara que sigui ben comprensible que Alavedra i Roca són un obstacle recíproc. Amb tot el calvari d'obstacles que posa Alavedra i Roca lleva, no podem dir que Solbes no es guanya bé el sou, per un mes d'agost que mai no oblidarà. A la tertúlia, algú diu que Alavedra ben bé podria deixar-ho córrer tot qualsevol dia. Si fos així, Convergència perdria caràcter i part d'aquell *savoir faire* que la intel·ligència burgesa posa en pràctica amb deliberada manca d'ostentació.

Dimarts, 9. Un tirà hiperloquaç, camuflat de verd oliva, vestigi pleistocènic d'un país ancorat a la misèria, sense llibertat: vet aquí Fidel Castro, encara exculpat pels qui justifiquen la pròpia vocació totalitària com l'episodi d'una educació sentimental que encara els fa somriure. La fam a Cuba és conseqüència del fracàs del comunisme a Moscou i a l'Havana, no fruit del bloqueig nord-americà. És

ARXIU

Fidel Castro.

literalment cert que joves de pobles de Mallorca han agafat el costum anual d'anar a Cuba per fornicar per quatre pessetes. Això és la síntesi de la revolució castrista, inspiradora de tants poemes èpics fins no fa gaire. Per contrast, a la cimera de Cartagena veurem el resultat positiu de les polítiques de creixement econòmic i del trànsit més o menys equànime de l'autoritarisme a la democràcia. Eren protagonistes de la "tercera onada" que el professor Huntington va identificar en el procés de les transicions democràtiques entre 1974 i 1990. Després dels vaticinis fatalistes dels anys vuitanta, quan el deute exterior afeixugava tants països iberoamericans, ara hi ha liberalització i competitivitat, sense un gran risc d'inflació monetària o ideològica. El capitalisme democràtic arrela, amb un retorn massiu a les urnes que ni amb molt optimisme hauríem pogut preveure ara fa anys. La Cuba castrista queda autoexclosa de tot això, del joc democràtic i dels avantatges del lliure mercat. Entre Ceaucescu i Erich Honecker, Castro té el nínxol assegurat.

Dimecres, 10. Les cartes d'Oriol Bohigas a l'Avui són un monument, un monument a Oriol Bohigas. Tenen el toc magistral de l'encíclica. Bohigas té el do de solucionar-ho tot *urbi et orbe*, amb l'elegància implícita de no reclamar-ne cap protagonisme. Haurem d'escoltar el pregó que farà per la Mercè, una oportunitat per aconseguir de miracle que –segons el model evangèlic– l'entengui gent

per a Oriol Bohigas

CARME PUÉRTOLAS

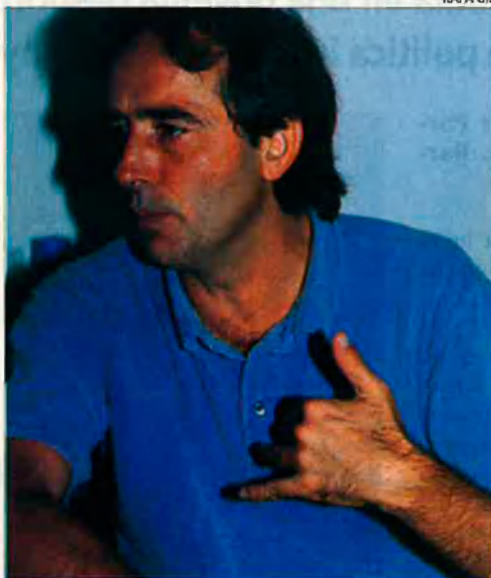
Oriol Bohigas.

de la més diversa parla, com la veu que entengueren arameus i gentils. Les futures generacions comprendran tot el que deuen a Bohigas i li aixecaran un monument, tribut de Barcelona que precoçment estic disposat a demanar per subscripció pública. Vertaderament, no hi ha dret que el món sigui imperfecte i Oriol Bohigas sigui tan perfecte.

Dijous, 11. Europa ha tingut tanta calor que als McDonald's de Praga –amb aire condicionat, no gaire freqüent a la ciutat– fins i tot hi han anat a parar els líders del vegetarianisme txec. A Praga han tingut el dia més calorós –36 graus– des de 1775, a Hongria –38 graus– i a Bèlgica no havia fet mai tanta calor des del 1833. Europa va en calçotets i bragues, espaterrada davant un ventilador que només remou l'aire calent. Somiem icebergs gegants que regalimen aigua massa lluny del nostre abast. De cop i volta, el temps refresca i Europa per sort recupera l'aplom i l'humor, feliç amb la delícia del gel que ara trigarà una mica més a fondre's dins el vas de whisky.

Divendres, 12. Una figura molt popular de TV3 considera de forma ben seriosa la possibilitat de fitxar per TVE. Com que és una personalitat una mica emblemàtica de la ràdiotelevisió catalana, si l'operació al final queda confirmada, les dimensions de la notícia poden evocar fins i tot el famós *volteface* de Joan Manuel Serrat quan havia d'anar a cantar a Eurovisió. Vertaderament, som una

RAFA GIL

Joan Manuel Serrat.

gran família de sis milions. Per això de vegades encara ens pensem que el nebot que agafa el pont aeri Barcelona-Madrid va pel camí de la perdició. Per això Jordi Pujol parla amb tantíssima contundència d'"aquí" i "allà", "nosaltres" i "ells". Em comptes d'afavorir el transvasament constant en ambdues direccions, volem tenir el nebot treballant a la caixa d'estalvis de la cantonada, sense pensar que qualsevol veí ens pot fer cornuts.

Valentí Puig